

Μέτσοβο και περίξ παντός καιρού

Ένα ταξίδι με άσχημες καιρικές συνθήκες σε έναν από τους πιο δημοφιλείς ορεινούς προορισμούς. Ζεστή φιλοξενία, καλό φαγητό και διαδρομές με 4x4 σε πραγματικά «δύσκολους» δρόμους

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΝΤΙΝΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ

Εκείνο το Σαββατοκύριακο αφηφήσαμε τελείως τις προβλέψεις της ΕΜΥ. Λίγο η επιθυμία να πάρουμε τα όρη και τα βουνά, λίγο η αλαζονεία από την αίσθηση σιγουριάς που σου δίνει ένα μεγάλο 4x4 (και συγκεκριμένα το SUZUKI Grand Vitara 2.4), «γράψαμε» τα δελτία καιρού στα παλαιότερα των υποδημάτων μας. Ξεκινήσαμε για το μακρινό Μέτσοβο. Φύγαμε μεσημεράκι και ο καιρός μέχρι και 50 χλμ. πριν από το Μέτσοβο ήταν χαρά Θεού. Μετά όμως άνοιξαν οι καταρράκτες του ουρανού.

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ: ΑΨΗΦΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΚΑΙΡΙΚΕΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

Ακολουθήσαμε την εθνική οδό μέχρι τη Λαμία και από εκεί για Δομοκό - Καρδίτσα - Τρίκαλα - Καλαμπάκα - Μέτσοβο. Στο τελευταίο κομμάτι, κάπου πριν από την Κατάρρα, πήραμε την Εγνατία και σε λίγα χιλιόμετρα μπήκαμε στο Μέτσοβο, με έναν ουρανό που έριχνε πια με το τουλούμι. Τόσο πολύ νερό, που στον ελάχιστο χρόνο που χρειάστηκα να βγάλω την ομπρέλα από το πίσω μέρος του αυτοκινήτου, είχα μουσκέψει τελείως. Ετσι, βρεγμένος και άθλιος (η Χριστίνα είχε την ομπρέλα της μαζί), μπήκα στον παραδοσιακό και πολυτελέστατο ξενώνα «Κατώγι Αβέρωφ», που θα ήταν το ορμητήριό μας για τις επόμενες δύο ημέρες.

Ενα γρήγορο ζεστό ντους, η αλλαγή ρούχων, το καλό εσπρέσο και ένα σιπουράκι έφτιαξαν τη «μουσκεμένη» διάθεσή μας και όσο ακόμα είχε μέρα είπαμε να περιηγηθούμε το Μέτσοβο. Όταν ρίχνει καρεκλοπόδαρα, όμως, ούτε οι ομπρέλες δεν αντέχουν. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και κάναμε μια βόλτα προς τις πηγές του Αώου, ελπίζοντας πως με την ώρα η ένταση της βροχής θα σταματούσε. Κάπου στη μέση της διαδρομής η πυκνή ομίχλη μάς ανάγκασε να γυρίσουμε πίσω. Το μόνο πια που μας έμενε να κάνουμε ήταν η γνωριμία με τις καφετέριες του Μετσόβου, που, μαζί με τις ταβέρνες, είναι ευάριθμες - τουριστικό μέρος γαρ!

Απολαμβάνοντας ένα εξαιρετικό πράσινο τσάι, αναλογιζόμουν το Μέτσοβο όπως το είχα πρωτογνωρίσει, νομίζω το '93. Όχι πως δεν ήταν τουριστικός προορισμός, αλλά τότε τα μαγαζιά ήταν πολύ λίγα. Δηλαδή τέσσερα ξενοδοχεία, τρία μπαράκια, που λειτουργούσαν και ως καφέ, και 3 - 4 ταβέρνες. Τις Κυριακές όλοι φόραγαν τις τοπικές φορεσιές. Τώρα ήταν όλα διαφορετικά. Το Μέτσοβο διατηρεί ακόμα μια γραφικότητα έξι ημέρες την εβδομάδα και τη δε εβδόμη, την Κυριακή, μεταμορφώνεται από τις δεκάδες των τουριστικών λεωφορείων, τις εκατοντάδες των αυτοκινήτων και τις χιλιάδες των επισκεπτών. Εν κατακλείδι, να επισκεφτείτε το όμορφο Μέτσοβο, αλλά φροντίστε να αναχωρήσετε την Κυριακή πριν από τις 11 το πρωί. Μην το δείτε σε αυτήν τη μορφή, οπότε χάνει όλες τις χάρες, γιατί οι τελευταίες είναι πραγματικά αρκετές. Πρόκειται για ένα υπέροχο τοπίο, κατ' αρχάς στα 1.200 υψόμετρο, στις κατάφυτες πλαγιές της Πίνδου. Γύρω - γύρω ψηλές κορυφές (Ζυγός, Περιστέρι, Κατάρρα) απ' όπου πηγάζουν 5 ποτάμια: ο

Πηνειός, ο Αώος, ο Αχελώος, ο Αλιάκμων και ο Αραχθός.

Το Μέτσοβο βρίσκεται όλο σε πλαγιά, χτισμένο αμφιθεατρικά πάνω από τον Μετσοβίτικο, που είναι στην ουσία η αρχή του Αράχθου. Τα σπίτια είναι όλα χτισμένα με την παραδοσιακή αρχιτεκτονική της Ηπείρου. Πέτρινοι τοίχοι και σκεπές με ξύλο και πλάκες. Για την ονομασία του υπάρχουν δύο εκδοχές. Κατά την πρώτη, η ονομασία είναι σλαβική και προέρχεται από το mets + ονο, που σημαίνει το χωριό των αρκούδων. Κατά τη δεύτερη, που είναι και η επικρατέστερη, προέρχεται από τη σύντμηση των λέξεων «μέσο» και «βουνό», επειδή βρίσκεται μεταξύ των βουνών. Λέγεται πως το χωριό είναι χτισμένο στα ερείπια της αρχαίας Παρωραίας. Εκεί οι Ρωμαίοι είχαν χτίσει φυλάκια, για να εξασφαλίσουν τις διαβάσεις, και εγκατέστησαν αποίκους, που «βάφτισαν» βέβαια τα τοπωνύμια με λατινικές ονομασίες. Έτσι λέγεται πως στη θέση «Ιμπερατόρε» είχε στήσει το παλάτι της η Οκταβία, αδελφή του αυτοκράτορα Οκτάβιου και σύζυγος του Μάρκου Αντωνίου.

Οι περίπου 4.000 κάτοικοί του ασχολούνται κυρίως με την κτηνοτροφία και τον τουρισμό. Αν τους ακούσετε να μιλάνε και δεν καταλαβαίνετε, σημαίνει πως ακούτε βλάχικα. Το Μέτσοβο είναι το μεγαλύτερο βλαχοχώρι της Ελλάδας, αλλά και ιδιαίτερη πατρίδα των εθνικών ευεργετών Γεώργιου Αβέρωφ, Νικόλαου Στουρνάρα και Μιχαήλ Τσοσίτα.

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ: Η ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Παρά το κεράκι που άναψα και την προσευχή στην πανέμορφη εκκλησία της Αγίας Παρασκευής στην πλατεία του Μετσόβου, η επίκλησή μου δεν εισακούστηκε. Ο καιρός συνέχισε να είναι βροχερός. Η Χριστίνα, που έπρεπε να βγάλει φωτογραφίες, ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα! Αποφασίσαμε, λοιπόν, να κινηθούμε λίγο πιο νότια, προς τις πηγές του Αχελώου, μήπως βρούμε καλύτερο καιρό. Αντί να βγω έξω από το χωριό και να περάσω στο απέναντι Ανήλιο, απ' όπου άρχιζε ο δρόμος για τις πηγές του Αχελώου, προτίμησα τον παλιό δρόμο μέσα από το Μέτσοβο. Έτσι οδήγησα στην πιο κατηφορική άσφαλτο που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Κάποιες στιγμές μάλιστα, με τη βροχή, φοβήθηκα πολύ. Τελικά τα καταφέραμε, περάσαμε στο Ανήλιο και πήραμε το δρόμο για το Χαλίκι. Ο στενός δρόμος, παλιά και τόπους - τόπους νέα άσφαλτος με μπαλώματα και κακοτεχνίες, ήταν αυτό που λένε «θρίλερ από μετρ του είδους». Επειτα από 35 χλμ. (ή μία ώρα θρίλερ), οδηγώντας βρούμε στην ανατολική πλευρά του Λάκμου (Περιστέρι), φτάσαμε στο Χαλίκι, στα 1.240 υψόμετρο, ένα πανέμορφο χωριό-φάντασμα. Και αυτό επειδή οι κάτοικοι είναι όλοι κτηνοτρόφοι και το φθινόπωρο παίρνουν τα κοπάδια τους (κυρίως βοοειδή) και πάνε «σε άλλες πολιτείες» να ξεχειμωνιάσουν. Έτσι εμείς βρήκαμε ένα πολύ προσεγμένο χωριό (παραδοσιακός διατηρητέος οικισμός από το 1978) με λιθόστρωτα δρομάκια, επτά εκκλησίες, βρύσες και τρία γεφύρια.

Από κάτω κυλάει ορμητικά ο Ασπροπόταμος, η «παιδική» μορφή του Αχελώου, που μεγαλώνει, καθώς ενώνεται παρακάτω με τους παραποτάμους του. Βρήκαμε ακόμη και τους δύο μόνιμους κατοίκους του Χαλικιού, τον συνάδελφο Χρήστο Ζάχαρη και τη μητέρα του, Σωτηρία. Ο Χρήστος έχει διαμορφώσει «ιδίους αυτού χερσίν» έναν ωραιότατο χώρο, που είναι καφέ, μπαρ και εστιατόριο πάνω από την πλατεία του χωριού. Πιστέψτε με, είναι φοβερή απόλαυση οι πίτες της κυρίας Σωτηρίας, το φαγητό του Χρήστου και, στο τέλος, το εσπρέσο Illy εκεί στη μέση του πουθενά. Ονόμασε το μαγαζί «La Verliga», όπως ακριβώς η Δρακόλιμνη που υπάρχει στο βουνό και είναι μία από τις τρεις που υπάρχουν στην Ελλάδα. Φαίνεται πως το κεράκι που είχα ανάψει έπιασε τόπο, γιατί για λιγάκι ο ουρανός άνοιξε... και χαράς ευαγγελία για τη Χριστίνα. Δυστυχώς, η χαρά της κράτησε μόνο μισή ωρίτσα, γιατί τα καρεκλοπόδαρα άρχισαν πιο έντονα. Αποφασίσαμε να συνεχίσουμε την περιπλάνησή μας. Τραβήξαμε προς Δολιανά, γιατί ήθελα να της δείξω την εκκλησία με τους 13 τρούλους. Από εκεί θα κάναμε τον κύκλο για να ξαναβγούμε πάλι Εγνατία οδό και Μέτσοβο.

Κάποια στιγμή, οδηγώντας χαλαρά παράλληλα με τον Ασπροπόταμο -από το πρωί δεν είχαμε συναντήσει άλλο αυτοκίνητο-, πρόσεξα στα αριστερά μας ένα μικρό λιβάδι που ήταν γεμάτο μανιτάρια.

«Χριστίνα, να σου παρουσιάσω το βραδινό μας».
«Χριστιανέ μου, θα γίνεις μούσκεμα!»
«Αν είναι για καλό σκοπό, δεν πειράζει!»

Πάρκαρα και βγήκα «αρματωμένος» με αδιάβροχο και ομπρέλα και σε 10 λεπτά γέμισα ένα καλάθι με αγαρικά και λεπιότες. Μπορεί να βρέχει πολύ το φθινόπωρο, αλλά είναι η αγαπημένη μου εποχή!

Πιο κάτω κάναμε ακόμα μία στάση σε έναν πολύ όμορφο ξενώνα, τον «Πύργο Μαντάνια», μόνο του στη μέση του δάσους και των νερών, για ένα τσιπουράκι και λίγη θαλπωρή μπροστά στο τζάκι. Συνοδεία λουσώδους βροχής, συνεχίσαμε για τη Μονή του Τιμίου Σταυρού. Αυτή η τρίκλιτη βασιλική με τους 13 τρούλους είναι μοναδική στην Ελλάδα και είναι χτισμένη σε υψόμετρο 1.150. Χτίστηκε στα τέλη του 18ου αιώνα μάλλον από τεχνίτες που είχαν θητεύσει στη Ρουμανία. Αρχικά λειτούργησε ως μοναστήρι, αλλά κάηκε από τους Γερμανούς το 1943. Ο ναός έχει χαρακτηριστεί διατηρητέο μνημείο από το υπουργείο. Πολιτισμού.

Από εκεί, αντί να συνεχίσουμε, όπως ήταν το πρόγραμμα, για το δρόμο Καλαμπάκας - Μετσόβου, χωθήκαμε λίγο πριν από την Καστανιά στους δασικούς λασπόδρομους πια για να βγούμε κατευθείαν στο Ανήλιο. Το καταφέραμε έπειτα από 2,5 ώρες περίπου μέσα από σκοτεινές πλαγιές φορτωμένες με τα φύλλα της οξιάς. Είναι κυριολεκτικά «χάσιμο» να οδηγείς μέσα σε ένα πανέμορφο δάσος με τη σιγουριά που σου δίνει ένα πανίσχυρο 4x4. Το καταυχαριστήθηκα, αλλά μάλλον δεν μπορώ να πω το ίδιο και για τη Χριστίνα, που λόγω της πολλής βροχής ήταν απαρηγόρητη. Κάποια στιγμή φτάσαμε στον ξενώνα μας, όπου μετά το καθιερωμένο ντους, η περιποιητικότερη ξενοδόχος (και καλή μαγείρισσα) μας τάισε με τα μανιτάρια που της φέραμε αλλά και με δικά της φαγητά. Ετσι, χορτασμένοι και πολύ κουρασμένοι, πήγαμε κατευθείαν για ύπνο. Ούτε το ωραιότατο «Κτήμα Αβέρωφ» δεν μπορέσαμε να τελειώσουμε!

ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πρωινή έγερση, εξαιρετικό πρωινό, μάζεμα των αποσκευών και φόρτωμα στο SUZUKI. Και βέβαια, η μεγάλη έκπληξη: ένας ουρανός σχεδόν ανέφελος! Η Χριστίνα φεύγει γρήγορα για το κέντρο του Μετσόβου να φωτογραφίσει και ο υποφαινόμενος τεμπέλης επισκέπτεται το οιοποιοί στο Κατώγι, που βρίσκεται παραπλεύρως του ξενώνα, όπου και εντυπωσιάστηκε ευμενέστατα. Ενα πολύ καλά στημένο επισκέψιμο οιοποιοί με έξοχο οπτικοακουστικό υλικό. Βεβαίως, πρώτα δοκίμασα κρασιά και μετά το έριξα στους καφέδες. Κάποια στιγμή, έπειτα από ένα δίωρο, η Χριστίνα επέστρεψε κάθιδρη και κατάκοπη. Ετσι πήραμε το δρόμο της επιστροφής, που όμως πρώτα περιλάμβανε το γύρο της λίμνης των πηγών του Αώου και επίσκεψη στη Μονή της Βουτζάς.

Η τεχνητή λίμνη των πηγών του Αώου έγινε με την κατασκευή του υδροηλεκτρικού φράγματος της ΔΕΗ το 1987 στο οροπέδιο της «Πολιτσάς», σε υψόμετρο 1.350. Ο γύρος της λίμνης είναι περίπου 37 χλμ. και είναι ασφαλτος - μια πανέμορφη διαδρομή που δεν πρέπει να χάσετε. Καθώς πηγαίνετε προς το φράγμα, θα έχετε το Μαυροβούνι στο δεξί σας χέρι, δηλαδή ανατολικά. Πίσω από το Μαυροβούνι, που ονομάστηκε έτσι από τους πολλούς κεραυνούς που πέφτουν και καίνε τα δέντρα, βρίσκεται ο Εθνικός Δρυμός της Βάλια Κάλντα. Μέσα στη λίμνη ζουν πολλά ψάρια και θα δείτε πολλούς ψαράδες στις όχθες της. Από το φράγμα υπάρχει δρόμος προς το Ανατολικό Ζαγόρι. Αυτόν πήραμε και έπειτα από περίπου 10 χλμ. φτάσαμε στη Μονή της Βουτζάς. Ιδρυτής της μονής ήταν ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Δ΄ ο Πωγωνάτος, που την αφιέρωσε στη Θεοτόκο. Η μονή καταστράφηκε ολοσχερώς από τους Τούρκους τον 15ο αιώνα και χτίστηκε ξανά το 1680. Εκεί, πολύ κοντά μέσα στα έλατα, υπάρχει μια υπέροχη μικρή λίμνη με νούφαρα. Την είχα επισκεφτεί άλλη φορά. Επειδή όμως θέλει λίγο περπάτημα και η λάσπη ήταν πολλή, δεν την επισκεφτήκαμε. Αντ' αυτού επιστρέψαμε στο φράγμα για να κάνουμε το άλλο μισό της λίμνης από την ανατολική μεριά και να πάρουμε πια το δρόμο της επιστροφής...

Δείτε τις φυσικές ομορφιές αυτής της ιδιαίτερης γωνιάς της Ελλάδας

Ξεκινώντας από το Μέτσοβο!

Info

ΠΩΣ ΠΑΜΕ

Η καλύτερη και πιο σύντομη διαδρομή είναι μέσω Τρικάλων - Καλαμπάκας και από εκεί προς Μέτσοβο. Αρκετά πριν από την Κατάρρα υπάρχει δρόμος (θα δείτε πινακίδες) που θα σας βγάλει στο Μέτσοβο μέσω Εγνατίας Οδού.

ΔΙΑΜΟΝΗ

Κατώγι Αβέρωφ (Μέτσοβο, T/26560-42.505, www.katogihotel.gr). Παραδοσιακός και πολυτελής ξενώνας, ιδανικός για να απολαύσετε το Μέτσοβο μακριά από το πολύβουο κέντρο του, καθώς βρίσκεται στη ΒΑ άκρη του χωριού. Πολύ καλό πρωινό και εξυπηρέτηση. Το δίκλινο από 80 ευρώ.

La Munte (Ανήλιο Μετσόβου, T/26560-29.030-4). Δεν έχει κλείσει ακόμα μισό χρόνο «ζωής», αλλά του εύχομαι τα καλύτερα. Δωμάτια υψηλής αισθητικής, πολύ καλή εξυπηρέτηση, καλό πρωινό και εξαιρετες τιμές. Το δίκλινο από 55 ευρώ.

ΦΑΓΗΤΟ

Με εξαίρεση το La Verliga (T/24320-87.274) στο Χαλίκι, όπου φάγαμε εξαίσια, και τα εστιατόρια των δύο ξενώνων που προτείνω παραπάνω, δεν συνάντησα άλλες γευστικές «κορυφές» στο ταξίδι μας. Στο Γαλαξία (T/26560-41.202) και στο Στέκι του Νικόλα (T/26560-41.732) στο Μέτσοβο θα βρείτε αξιοπρεπείς κουζίνες με ντόπιες σπεσιαλιτέ αλλά και κρέατα της ώρας.

Ημερομηνία : 20/12/10

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>